

Gyurcsány Ferenc, Magyarország miniszterelnöke a következő kijelentéseket engedte meg magának az elmúlt héten: – hiba volt ötszázalékos áfa-könnyítést adni, hiba volt rózsaszínűre festeni a gazdasági égboltot, másrészt pedig most nyíltan be kell vallania, 2007-ben ötszázalékos – mások szerint nyolcat mondott – infláció várható, amelyet részben ők gerjesztenek, de ezt ugyancsak ők, ez a mai magyar kormány – ez a mostani ígéret – 2008-ban visszacsavarja háromszázalékosra. Ha nagyon enyhén és diplomatikusan akar az ember fogalmazni, a magyar kormányt és a fejét a komolyan vehetatlenség felhője lengi körül. Ha pontosan, akkor azt, hogy klinikai eset.

A valóság ennél komorabb. A forint az euróhoz mérve 10–15 %-ot romlott, tehát sok mindenért, áruért és szolgáltatásért már ennyivel többet kell fizetnie az állampolgárnak. Az ötszázalékos áfa-csökkentésnek akkor, s ezt ők is bevallották, nem lett számottevő hatása az árakra. Majd most az ötszázalékos emelésnek lesz! Pusztán a megszorítások hírére sokan vesztek el állásukat, hagyják abba tanulmányaikat, mondanak le felújításokról, családi beruházásokról, kezdik el a meghúzott nadrágszíjjal való élést, vagyis alkalmazkodnak egy leszorított, lecsavart, egy másodrendűvé utasított élet kényszerűségeihez. Ez a hanyatlásban, népességfogyásban, súlyos önértékelési zavarokban vergődő nemzetben további betegséget idéz elő, sietteti a közelgő véget.

A kormányt mindez nem érdekli. Ez megint egy diplomatikusabbik megfogalmazás, mert a kormány valójában sietteti a magyarság kimúlását. De ha ez így van, márpedig így van, akkor ezt a nemzet nem tűrhetné el. Ez olyan súlyos vád, amiért felelni kell. De ha ezt is egyszerűen elhallgatják és csak az a néhány tízezer ember vesz róla tudomást, aki ezt az újságot olvassa és lényegében véve az sem csinál semmit, akkor ez így együtt a nemzeti tehetetlenségnek, gyávaságnak, letörtségnek olyan keveréke, olyan halálos mérgezettsége, amely tulajdonképpen már maga a vég.

Mostanra már tulajdonképpen csak ez az egyetlen kérdés marad: miért tűri el a magyarság ezt az állapotot? Maga is vágyik a mindent elföldelő, lezáró nemzethalálra? Elege van a huszadik század tragédiáiból, megalázásaiból, vereségeiből és átadja a helyét önként az idegeneknek? Egy olyan, eddig ismeretlen lelkiállapot lett úrrá rajta, amely megoldásnak látja az önfeladást és a kimúlást? Esetleg a halált siettető, a szegény népet a reformjaival halálba taszító kormány, a globalizmus, a bankárkaszt, a médiasztárok nélkül is ezt tenné, mert halálígénye már mélyebb rétegekből táplálkozik, mert a nép ősi, közös bölcsessége, tapasztalata, véráramlása már sokkal ősbibb idők óta suttogja neki ezeket?

Nagyjaink szinte mindannyian szembenéztek ezzel a halál-meghatározottsággal. „Én a halál rokona vagyok” – tört föl Ady Endréről, és nem csupán saját sorsa halállal megvertsége miatt. A halál itt fizetőeszköz és éppenséggel az ország vér szerint, történetileg legmagyarabb vidékein a leggyakoribb. S ugyanitt a terméketlenség párban jár a halállal. Kell ide Gyurcsány? Kell ide politika? Megy ez magától.

A magyar alkatnak, a történelemben kiformalódott jellemnek van egy másik, ugyanennyire meghatározó vonása is: a váratlan kitörésre való hajlandóság. A gondos koporsókiválasztás és a sírgödörásás tényérvköpködései közben hirtelen nagyot fordulhat a dolog. Valaki elkiáltja: ne még! Ne most! Ne ezeknek a kezéből. Előbb vagdalkozzunk egy kicsit – velük. Ez a hirtelenség, ez az előkészület nélküli kitörés, a terep átrendezése tervek nélkül, avagy egy képtelen, önmagunk által sem értett kényszer éppannyira sajátunk, mint a halál-vágy. S a kettő talán össze is tartozik.

A mai helyzetre lefordítva: Gyurcsány nincs és nem is lehet biztonságban, és a betelepülők és a föld megvételeire kiszemeltek sem lehetnek, mert ez az említett felkiáltás elhangozhat.

Bármikor. Most és holnap, minden látható ok nélkül.

Nem a háromszáz forintos benzinár fogja kiváltani, hanem talán egy felismerés: ez az elit packázik velünk. Mert mi, „eltévedt lovasok”, kunsági fik, bihari betyárok, végvári vitézek és sorsunk sírásói, magunk Pató Páljai, miközben azt, hogy valakik a halálba terelnek eltűnjük, sőt még segítünk is nekik, egyszer csak a „packázik velünk!” felkiáltásra csatasorba rendeződünk és felgyújtjuk a Mol-kutakat.

Nem a benzin elviselhetetlen drágasága miatt, nem is a magas adótartalom miatt, amely miatt racionálisabb népek tennék, hanem pusztán azért, mert valaki packázást kiáltott. Mert ilyenek vagyunk.

Gyurcsányék, Demszkyék most elkezdtek packázni velünk. Mivel a magyar lélekhez semmi közük, gyanútlanul, hatalmuk, globalista, nemzetközi, izraeli támogatásuk fedezékéből teszik. De a magyar tűzhányó akármikor kitörhet. Itt a gyötrés mehet vég nélkül. A kubikosnak a kései utóda is élvezetét leli az öngyötrésben. De packázni tilos.

Mert hát nem minősíthetjük immár pusztán klinikai esetnek azt, aki az egyik pillanatban elismeri, hogy helytelen volt azt hazudnia, hogy rózsaszín a gazdasági égbolt, a másokban pedig már azt mondja, hogy most viszont helyes szándékosan öt-hat-nyolc százalékos inflációval sújtani az eddig a rózsaszín égbolttal becsapottakat, s ezt a nyolcszázalékos sújtást ő maga a rákövetkező évben képes lesz háromszázalékos, elfogadható mértékű sújtásra lecsavarni. Ez packázó, gögös gengszterizmus. Így csak az a gengszter tud beszélni ellenségével, aki már ledobatta a másikkal a fegyvert a szőnyegre és a szőnyeget is kihúzta alóla és már élet-halál ura. Mindjárt lő. Így lehet. Ez az érvelés a gengszter érvelése. Így nekem el kell fogadnom, hogy ő ugyan hibázott, de jogosult tévedő maradt, így el kell fogadnom, hogy az, amit eddig nem tudott megcsinálni, és most nem is akar, azt majd egy varázsütésre, kétezer-nyolcban megcsinálja. Háromszázalékosra lecsavarja az inflációt. Ez az állig felfegyverzett gengszter és a már fegyvertelen áldozat viszonya – költségvetési tételekben, reformokban és ígéretekben kifejezve. Az ígéretekre van fedezete a gengszternek: az ólom a töltényben, a tárban.

Mindenre ez a fedezet. Csak időnként más fedezetek említetnek. Koronként más a fedezetdivat, de mióta eldőrdült az Aurora ágyúja, és az a bizonyos Lenin nevű gengszter tartja ránk a fegyverét, majd pedig most néhány tengerentúli lakáj, Izrael Állam washingtoni főudvaronca beszél hozzánk a hegyről, ahonnan az 1848-as forradalmunkat leverő osztrák abszolutizmus akarta ágyúztatni és sakkban tartani a rebellis fővárost. Ekkora ízléstelenséget még nem követtek el egyszerre két forradalmunkkal szemben.

Azóta tudnunk kell, hogy nincs más viszonyunk a hatalommal, amely meg-megreformál bennünket, biztosítja, vagy nem a vallásszabadságot, a sajtószabadságot, a gyülekezési szabadságot, és el elveszi a kis motyónkat – mint a gengszter és az áldozat viszonya. Nincs más!

Így hallgassátok Gyurcsányt és az ígéreteit és amint megtagadja a saját ígéreteit és újabb megtagadni valókat ígér. És így hallgassátok az ő kedves ellenzékét is, amelyik úgy tesz, mintha nem tudná, hogy a gengszterrel áll szemben. Tudja. Az ellenzék is packázik velünk. Amit tehát itt most előadtam, akármennyire halálosan fáradtnak látszik is benne a nemzet és az előadó és mindenki, mégsem más, mint egy reménykedő helyzetjelentés. Magyarok! Azt hiszem, ütött az óránk, a vulkáni óránk: Gyurcsány elkezdett packázni velünk!